
Eliška Šimůnková

**Studentka 1. ročníku FF UK oboru Jazyky a komunikace neslyšících
(20 let)**



Eliška byla do dvanácti let ponořena do knih s tématem přírody, paleontologie a vesmíru, později se její zájem rozšířil především o biografie, odborné publikace a také sci-fi žánr. Dávala přitom přednost knihám psaným v anglickém jazyce, zrovna tak sledování zpráv, dokumentů, seriálů a filmů. Mluvila plynule anglicky a studovala francouzský jazyk na víceletém gymnáziu, norský jazyk ve svém volném čase.

Po gymnáziu studovala rok na Fakultě humanitních studií UK, avšak po pár měsících studia se rozhodla podat si přihlášku na Filozofickou fakultu UK. Její rozhodnutí bylo motivováno především láskou k jazykům a pestrým možnostem komunikace. Současně měla snahu podílet se na inkluzivní, intersekcionální, citlivé a rovné společnosti.



Začala se intenzivně zajímat o propojení jazyka neslyšících s pedagogickou sférou a chtěla se věnovat revitalizaci zkratkatelných struktur českého vzdělávacího systému v kontextu podpory neslyšících. Mimo studium se taktéž věnovala queer aktivismu a zabývala se otázkami ženských práv. Boj za rovnost a stejná práva jsou nesporně Elišky nejhlavnější odkazem. Vždy se s péčí a respektem zajímala o to, jak se žije lidem kolem, a tvořila tak i na nejvšednější rovině bezpečné prostředí.

Slovy maminky:

- Milovala přírodu a vše s ní spojené.
- Milovala lidi, milovala zvířata, milovala svět.
- Velice ráda a často, jen tak pro radost, jak vždy říkala, obdarovávala lidi vlastnoručně vyrobenými dárky. Ráda obdarovávala ostatní. Necítila se komfortně při přijímání dárek od druhých.
- Dokázala z ničeho udělat NĚCO! Z kousku dřívka dokázala vyřezat postavu, kytičku a vždy krásně zabalit a nazdobit tak, že už obal dárku byl dárkem. Nikomu se nechtělo tu krásu poničit rozbalením. Elinka si vždy vyrobila i krabičku a dárkovou taštičku zároveň.
- Vyráběla krásné šperky spojené s přírodou. Ptáčky, lišky, houby, dýně – oblíbená pro tvar, barvu, symboliku.
- Malovala nádherně na plátno. Vše máme doma vystavené.
- Zbožňovala kočičky. Toužila po černém kocourkovi, který by se jmenoval Fík. Přála si začít bydlet se svou partnerkou a kocourka Fíka si pořídit.

Vzpomínka maminky: Má dcera
Čtvrtek 21. 12. 2023, pozdní ráno...

Maminko, já jsem v té škole tak moc spokojená, že se poprvé netěším na prázdninové volno... Šla bych do školy každý den, nepotřebuji vánoční prázdniny... Co já si o tom volno bez školy počnu... Bude mi chybět... O půl šesté večer se uvidíme, maminko.

Každý den jsem od mé dcery Elinky slýchala, jak moc byla přednáška naprosto naplňující informacemi, každodenní opakování chvály, obdivu a naprosto přirozeného, zdravého respektu k profesorům a vyučujícím. Poznávání a objevování povahových vlastností spolužáků. Každý, každíčký den, rozzářené oči s touhou, chutí, odhodláním a láskou se dozvědět co nejvíce informací, doslovný hlad po poznání, dovednostech, osvojení a až přirozeného přijetí znakového jazyka. Každý den jsem viděla pookřání (očekávání na předešlém oboru nebyla naplněna), chuť, touhu se vzdělat natolik, aby cíl, který si Elinka dala, mohl být uskutečněn. Přání být tu pro ostatní a pomoci jim v komunikaci, která není umožněna mluveným slovem.

Opakovaný poznatek o společnosti, konstatování – maminko, proč je na neslyšící lidi pohlíženo jako na hendikepované, proč jsou v téhle škatulce, proč jsou takto označeni? Nejsou vůbec hendikepovaní, necítí se být hendikepovaní... To my, naše společnost, jsme jim dali nálepku a škatulku hendikepu. Pravdou, maminko, je, že to my jako společnost jsme hendikepovaní. Maminko, bylo by správné, aby byl znakový jazyk vyučován na základních školách jako povinný předmět.

Věřím, jsem přesvědčena, že každý, kdo mou dcerku Elinku poznal, dostal kousek čistého a opravdového štěstí.

Elinka byla darem pro všechny. Byla darem pro společnost. Každý chtěl být v přítomnosti mé dcery. Má Eliška měla dar vidět lidi. Měla velice silně vyvinutou emoční inteligenci.

Eliška byla opravdu výjimečná. A stále vlastně je. Děti jako má dcera Eliška Šimůnková se nerodí každý den.

Vždy šířila jen pohodu, lásku, pokoru. S darem síly slova, který hrál i hojil lidskou duši. S darem nadhledu a velice důležitou vlastností, dovedností urovnání konfliktu.

Nemohla jsem se dočkat, až se stanu maminkou. A stala... 26. 1. 2003 jsem byla obdarována ne pouze dcerkou, ale zároveň nejlepší přítelkyní. S přirozenou touhou vychovat šťastného, sebevědomého a v neposlední řadě slušného člověka. Stablního člověka. Vychovávala jsem mou Elišku bezpodmínečnou láskou. Viděla jsem, jak Eliška z malinké, zvědavé, culíkaté a pořád uchechtané holčičky vyrůstá v dospělou samostatnou bytost. Již nějaký ten rok zpátky jsem si uvědomila, že zásluha, kým má dcera je, patří Elince, ne pouze mně, jako matce-rodíči. Eliška se v různých aspektech doutvářela, dozrála a dospěla za všech okolností v moudrého, spravedlivého, férového a až bolavě skromného, vždy ochotného a tak čistě milujícího člověka.

V každém viděla na prvním místě jen to dobré... (já taková vždy nejsem, opravdu ne). Ne mou výchovou, ne mou zásluhou, pouze svou zásluhou, citem uchopení a pochopení sebe sama a okolí. Každý, opravdu každý den mi nastavovala to nejčistší a nejpříjemnější zrcadlo. Já, matka se učila od své dcery, všemu zmíněnému!

Za každé okolnosti – maminko, bohatství nejsou peníze, mysli na to a nepracuj prosím tolik...

Nejsou, víme to úplně všichni, jen se snažíme dopřát těm, které nejvíce milujeme, vše...

A přitom dopřáváme to nejcennější, co nestojí po finanční stránce vůbec nic...

Maminko, nebuď smutná, já mám vše, netrap se, že nemám úplnou rodinu, my dvě jsme přece rodina.

Malá, Velká žena, Eliška Šimůnková, dcera, kamarádka, přítelkyně, člověk... člověk tak čistý... průzračná studánka, sluníčko, každá kytička, každý živý tvoreček... vůně, vánek, svět. Můj svět, můj smysl života, mé každodenní poděkování po probuzení za největší bohatství, které mi život dal!

Ranní přivítání, večerní shledání, vždy objetí a pohlazení, než jsme začaly brebentit o prožitém dni... Říkám, ahoj, moje malinká Eliško, vždy, Eliška vždy říká mně, to ty jsi moje malinká. Eliška má 171 cm a já 160. A ano, je to pravdou. Eliška byla, je a stále v nás všech, kdo Elišku poznal, navždy bude neskutečně Velkou Ženou!

Buďte na sebe hodní, mějte rádi sami sebe, protože když má člověk rád sám sebe, může mít krásně a čistě rád všechny okolo, může mít rád celý svět... Elišky slova! Láska k bližnímu. Láska bez podmínek.

Učme se o lidskosti... (učíme se o ní dost...?) a co vše tohle slovo obnáší, jak moc se dá uchopit a jakou sílu má.

Má tu největší, může měnit svět.

Může měnit svět každý první z nás!

Eliška ještě v době, kdy nepřemýšlela nad svou sexualitou, sexuální orientací, hájila a velice se snažila o zasedání změny občanského zákoníku, která by umožnila sňatky i pro homosexuální páry a zrušila institut registrovaného partnerství. Bojovala za umožnění stejnopohlavním párům společného osvojení dítěte a společnou pěstounskou péči. A o pár let později, sama z komunity LGBT.

„Jediný sen je silnější, než tisíce skutečností.“

„Kde vůle neschází, cesta se nachází.“

„Nám nepřísluší zvládnout všechny zvraty světa, jen udělat, co můžeme, pro dobro let, do nichž jsme postaveni, vykořeňovat zlo na polích, která známe, aby ti, kdo přijdou po nás, mohli obdělávat čistou zemi. Jaké počasí budou mít, o tom my nerozhodneme.“

(Eliška je velkým milovníkem *Pána prstenů*. Je tam spousta pravdy a ponaučení. Pokud ovšem pravdu vidět chceme! Teprve pak se můžeme i ponaučit!)

„Schopnost najít krásu v těch nejskromnějších věcech dělá domov šťastným a život krásným.“

„Jednou všechny vyrosteme, je dobré vědět, co chceme.“

Malé ženy, Louisa May Alcott

Převzaté, ale největší pravda o Elišce – Eliška nikdy neztrácela trpělivost, nikdy nepochybovala a nestěžovala si, ale vždy doufala, pracovala na sobě a čekala tak radostně, že se člověk styděl dělat před ní cokoli jiného.

Lenka Šimůnková,
maminka Elišky Šimůnkové

Vzpomínka partnerky Adély – pro Elišku

„Poslední den školy v tomto roce, lásko! Ať je pro tebe co nejpříjemnější a nejpříznivější!“ napsala mi Eliška po ránu 21. prosince 2023. Vzdělání bylo pro Elišku prioritou, vnímala jej jako silný nástroj, pomocí něhož se mohla vztahovat

ke světu. Po gymnáziu studovala rok na Fakultě humanitních studií UK, avšak po pár měsících studia se rozhodla podat si přihlášku právě na Filozofickou fakultu UK. Její rozhodnutí bylo motivováno především láskou k jazykům a pestrým možnostem komunikace. Současně měla snahu podílet se na inkluzivní, intersekcionalní, citlivé a rovné společnosti. Ne náhodou proto zvolila studium oboru Jazyk a komunikace neslyšících.

Elišky život skončil násilnou a nepochopitelnou formou. Neměli bychom však dopustit, aby byla definovaná pouze svou smrtí. Naopak bychom měli pozornost soustředit na hodnoty, které v sobě nesla a pro které žila. Ačkoliv mohla na Filozofické fakultě studovat pouze necelý semestr, začala se intenzivně zajímat o propojení jazyka neslyšících s pedagogickou sférou. Eliška se chtěla věnovat revitalizaci zkostnatělých struktur českého vzdělávacího systému v kontextu podpory neslyšících. Chtěla se soustředit na možnosti jejich vzdělávání, které jsou v současnosti omezené. Eliška se mimo své studium taktéž věnovala queer aktivismu a zabývala se otázkami ženských práv. Boj za rovnost a stejná práva je nesporně Elišky nejhlasitějším odkazem. Vždy se s péčí a respektem zajímala o to, jak se žije lidem kolem, a tvořila tak i na nejvšednější rovině bezpečné prostředí. Uměla se čistě a hřejivě radovat z rozmanitosti okolního světa. Elišky láska spojovala a spojuje, což je ten nejkrásnější dar, jenž je s námi věčně.

Eliška v mých očích ztělesňovala nekonečnou inspiraci.

Být ji blízko až do její poslední chvíle je největší privilegium, jakého se mi mohlo dostat.

Odpočívej v síle a lásce, Eliško!

Adéla Semerádová,
partnerka a studentka FF UK